

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Šebkem ve věci **žalobců:**
a) **L** ■■■■ **P** ■■■■, nar. ■■■■, bytem ■■■■, ■■■■, b) **T** ■■■■ **P** ■■■■,
nar. ■■■■, hlášeného k trvalému pobytu na adrese ■■■■, obou zastoupených
Mgr. Marií Jandovou, advokátkou se sídlem v Chomutově, Moskevská 3, za části další
účastnice řízení: **Česká republika**, za kterou před soudem vystupuje **Ministerstvo obrany** se
sídlem Praha 6, Tychonova 1, o vyvlastnění,

t a k t o :

- I. **Žaloba, kterou se žalobci domáhali zamítnutí návrhu další účastnice řízení ze dne 11.7.2006 na vyvlastnění nemovitostí nacházejících se ve Vojenském újezdu Hradiště, a to budovy čp. ■■■■ postavené na pozemku č. parc. ■■■■ a pozemků č. parc. ■■■■ a č. parc. ■■■■ v k.ú. ■■■■, obec ■■■■, jejichž jsou žalobci podílovými spoluvlastníky, se v plném rozsahu zamítá.**
- II. **Další účastníci řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobci se žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni dne 4.11.2008 po upřesnění provedeném podáním ze dne 6.4.2009 domáhali vydání soudního rozhodnutí, kterým by byl návrh další účastnice řízení ze dne 11.7.2006 na vyvlastnění nemovitostí specifikovaných ve výroku I. tohoto rozsudku (dále jen předmětné nemovitosti), které jsou v jejich podílovém spoluvlastnictví, zamítnut. Žalobu odůvodnili žalobci tím, že rozhodnutím Magistrátu města

Karlovy Vary ze dne ze dne 15. 5. 2008 č.j. SÚ/9337-1/06/Dr -333, které bylo potvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 15. 9. 2008 č.j. 61/SÚ/08/Par, která nabyla právní moci dne 2. 10. 2008, byly jim předmětné nemovitosti vyvlastněny. Žalobci jsou přitom spoluvlastníky předmětných nemovitostí, které nabyly jednak na podkladě restitučních předpisů rozhodnutím soudu, jednak v souvislosti se zrušením a vypořádáním podílového spoluvlastnictví k těmto nemovitostem, a to každý z nich s podílem o velikosti jedné poloviny. Ještě před tím, než vstoupili do sporů týkajících se vydání předmětných nemovitostí, snažili se dosáhnout dohody s další účastnicí řízení, respektive zástupci Ministerstva obrany ČR, přičemž v té době byli ochotni akceptovat i finanční odškodnění za tyto nemovitosti. Vzhledem k tomu, že k takové dohodě nedošlo, podstoupili pro ně finančně náročný spor před soudem, jehož výsledkem bylo rozhodnutí v jejich prospěch. Další účastnice řízení přitom i v době, kdy byl veden spor s žalobci, s předmětnými nemovitostmi nakládala a mimo jiné neplatně uzavřela i nájemní smlouvu k nim. Žalobci následně museli vést také spor o vyklizení předmětných nemovitostí s jejich uživateli (rodina K■■■■ V■■■■), aniž by se jim, přes vydané rozhodnutí soudu v jejich prospěch, vyklizení předmětných nemovitostí dosud zdařilo. Předmětné nemovitosti ani jeden z žalobců nemůže užívat. Dle názoru žalobců vyvlastnitel neučinil vše pro to, aby účelu vyvlastnění bylo dosaženo dohodou, zejména jim také nebyla nabídnuta ke směně ani jiná odpovídající nemovitost, přičemž vyvlastnitelem nabídnuté odškodnění, respektive finanční náhrada za vyvlastňované nemovitosti, ani neodpovídá jejich hodnotě. Dále žalobci polemizovali rovněž s tvrzením další účastnice řízení o tom, že ve vyvlastňovaných nemovitostech budou po pravomocném rozhodnutí o vyvlastnění zahájeny přípravy na zřízení detašovaného pracoviště Újezdního úřadu Vojenského újezdu Hradiště, a to právě s poukazem na užívání těchto nemovitostí rodinou K■■■■ V■■■■. Žalobci sice připustili, že nemovitosti, které jsou předmětem vyvlastnění, skutečně jsou umístěny ve vojenském újezdu, jak to vyplývá z přílohy č. 5 k zák. č. 222/1999 Sb., poukázali však na to, že v současné době je existence vojenských újezdů napadána jako protiústavní. Poukázáno bylo žalobci také na realizaci zemědělské a lesní výroby a ostatní drobné výroby v tomto vojenském újezdu a na skutečnost, že v něm trvale žije cca 600 obyvatel. Žalobci pak shrnuli, že dle jejich názoru vojenský újezd, ač je ze zákona určen k zajišťování obrany státu a k výcviku ozbrojených sil, k tomuto účelu zjevně neslouží. Naopak je dle názoru žalobců tendencí Armády České republiky snižovat počet zaměstnanců, rušit ubytovací správy a prodávat služební byty a další nemovitosti. Za této situace mají žalobci za to, že je na nich tímto rozhodnutím páchána další křivda.

Následně v průběhu řízení žalobci zdůraznili, že předmětné nemovitosti jim byly vydány již v době účinnosti zák. č. 222/1999 Sb., přičemž soudy v rámci rozhodování jejich žaloby ohledně restitučního nároku (vydání těchto nemovitostí) neshledali skutečnost, že nemovitosti leží v předmětném vojenském újezdu, za překážku jejich vydání. Za této situace mají žalobci za to, že by na ně ustanovení zák. č. 222/1999 Sb. nemělo být ani v současné době aplikováno. Žalobci v průběhu řízení rovněž zdůraznili a doplnili k výzvě soudu svoji námitku týkající se výše náhrady za vyvlastňované nemovitosti, kterou považovali za nedostatečnou, kdy při provádění dokazování poukázali rovněž na dle jejich názoru nesprávnost ve znaleckém posudku, na jehož podkladě byla náhrada správním orgánem stanovena, při snižování koeficientu prodejnosti nemovitostí, následně však od těchto námitek ustoupili a výši náhrady již nezpochybňovali a výslovně uvedli, že zpracování jiného znaleckého posudku nenavrhují a nechtějí, aby takový znalecký posudek byl zpracováván, a to z důvodu obavy, s ohledem na zhoršující se stav nemovitostí v jejich vlastnictví, aby jejich hodnota takovým znaleckým posudkem nebyla stanovena ještě v nižší částce. S ohledem

na toto jednoznačné vyjádření žalobců soud následně vycházel z toho, že žalobci výše náhrady za vyvlastňované nemovitosti sporována není.

Další účastnice řízení s podanou žalobou nesouhlasila a namítala, že dle jejího názoru byly splněny veškeré podmínky pro vyvlastnění předmětných nemovitostí, přičemž vyvlastnění předmětných nemovitostí není na překážku ani to, že žalobcům byly předmětné nemovitosti vydány v rámci restitučního řízení. Za irelevantní další účastnice řízení považovala tvrzení žalobců týkající se způsobu hospodaření ve vojenských újezdech, snižování počtů v armádě a zpřístupnění části újezdu pro turistiku.

Ve věci se k výzvě soudu vyjádřil rovněž správní orgán, který rozhodoval ve věci v druhém stupni, tedy Krajský úřad Karlovarského kraje, který zopakoval průběh řízení a důvody pro rozhodnutí o vyvlastnění, přičemž poukázal na to, že dle jeho zjištění se před podáním návrhu na vyvlastnění další účastnic snažila s žalobci dosáhnout dohody ohledně převodu vlastnictví předmětných nemovitostí, dle názoru správního orgánu nelze vyjádření další účastnice řízení ohledně způsobu využití vyvlastňovaných nemovitostí považovat za účelové, přičemž k námitce žalobců týkající se způsobu využití území vojenského újezdu poukázal na ust. § 31 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb. a na ust. § 73 odst. 2 téhož zákona. Navrhoval pak zamítnutí podané žaloby.

Na základě provedeného dokazování vzal soud za prokázáno, že další účastnice řízení se návrhem ze dne 11.7.2006, který byl doručen Obecnímu úřadu Kyselka dne 19.7.2006, domáhala vydání rozhodnutí, jímž by v její prospěch byli ve veřejném zájmu vyvlastněny nemovitosti ve Vojenském újezdu Hradiště, a to budova č.p. ■■■ postavená na pozemku č. parc. ■■■ v obci ■■■ a pozemky č. parc. ■■■ a č. parc. ■■■, vše v katastrálním území ■■■, jejichž podílovými spoluvlastníky každý se spoluvlastnickým podílem o velikosti jedné poloviny jsou žalobci. V podaném návrhu na vyvlastnění další účastnice řízení uvedla, jakým způsobem nabyli žalobci svých spoluvlastnických podílů k předmětným nemovitostem, včetně údajů ohledně nového označení nemovitostí s ohledem na obnovení a založení katastrálního operátu v roce 2002 příslušným katastrálním úřadem. Další účastnice řízení dále v návrhu uvedla, že žalobci jsou vlastníky nemovitého majetku, který se nachází na území Vojenského újezdu Hradiště, což je v rozporu s ust. § 31 zák. č. 222/1999 Sb., podle něhož může být majetek nacházející se na území vojenského újezdu s výjimkou majetku vneseného, pouze ve vlastnictví státu. Poukázala dále na způsob řešení situace, kdy se na území vojenského újezdu nachází majetek ve vlastnictví osoby jiné, zakotvený v ust. § 73 zák. č. 222/1999 Sb. Následně další účastnice řízení popsala svá jednání s žalobci, kterými se snažila dosáhnout dohody ohledně koupě či směny předmětných nemovitostí a na bezvýslednost takového jednání, jež probíhalo v letech 2005 až 2006. S ohledem na tuto situaci navrhovala vyvlastnění předmětných nemovitostí.

K návrhu na vyvlastnění další účastnice řízení připojila rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 9. dubna 2002 č.j. 12C 209/97 - 212, který nabyl právní moci dne 6.8.2003 poté, co byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. června 2003 sp. zn. 11Co 310/2002, na základě které byla uložena povinnost žalované České republice vydat celkem čtyřem žalobcům, mezi nimi rovněž T■■■ P■■■ a L■■■ P■■■, nemovitosti, jejichž vyvlastnění se další účastnice řízení domáhá, se stanovením spoluvlastnických podílů na nich. Z odůvodnění daného rozhodnutí vyplývá, že rozhodnuto o vydání předmětných nemovitostí bylo dle zák. č. 87/1991 Sb. o mimosoudních rehabilitacích, přičemž soud dospěl k závěru ve shodě s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze

dne 12.2.1997 sp. zn. 2Cdon 301/96, že je zde dán restituční důvod ve prospěch žalobců. Dle názoru soudu pak žádné ustanovení zák. č. 87/1991 Sb., který je zákonem speciálním, nebrání v možnosti vydání nemovitostí ležících ve vojenském újezdu, s ohledem na specialitu zákona č. 87/1991 Sb. tomu nebrání ani zákon č. 222/1999 Sb. Výslovně soud uvedl, že otázkou, zda Česká republika poté, co žalobci budou zapsáni do katastru nemovitostí jako vlastníci předmětných nemovitostí, přistoupí k vyvlastnění těchto nemovitostí podle nyní platné právní úpravy obsažené v zák. č. 222/1999 Sb., není předmětem tohoto řízení a nemá ani žádný význam pro rozhodnutí o meritu této věci. Tomuto závěru přisvědčil rovněž odvolací soud.

Další účastnice řízení připojila k návrhu na vyvlastnění rovněž usnesení Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 10. ledna 2005 č.j. 18C 426/2003-85, které nabylo právní moci dne 1. února 2005, kterým došlo ke zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k předmětným nemovitostem tak, že žalobci se stali jejich spoluvlastníky každý s podílem o velikosti jedné poloviny; obvyklá cena předmětných nemovitostí v případě neobsazeného rodinného domu byla znaleckým posudkem zpracovaným v tomto řízení stanovena na částku 750.000,-- Kč.

Další účastnice řízení připojila k návrhu na vyvlastnění rovněž geometrický plán Ing. V██████████ K██████████ č. 1-203/2001, kterým byly zaměřeny předmětné nemovitosti, a doklady týkající se v té době aktuálního stavu zápisu v katastru nemovitostí, včetně snímků příslušných map.

Další účastnice řízení připojila k návrhu na vyvlastnění také výzvy, jimiž se na oba žalobce obracela s návrhy na odkup, případně směnu předmětných nemovitostí. Jednalo se o výzvy ze dne 10. června 2005 a 8. července 2005, jejichž přílohu tvořil návrh kupní smlouvy, ve které byla kupní cena stanovena na podkladě znaleckého posudku č. 6551-52/2005 ze dne 30. 5. 2005 znalce Josefa Fialy, který byl také připojen, na částku celkem 1.027.220,-- Kč. Je třeba podotknout, že výzva ze dne 10. června 2005 a návrh kupní smlouvy k ní připojený byly nesprávné v tom směru, že vedle žalobců byla v nich jako spoluvlastnice nemovitostí uvedena rovněž paní E██████████ F██████████. Výzva ze dne 10. června 2005 byla zasílána oběma žalobcům na adresu ██████████, ██████████, přičemž ani jedním z nich nebyla na této adrese v úložní době vyzvednuta. Rovněž výzva ze dne 8. července 2005 byla zasílána oběma žalobcům na adresu ██████████, ██████████, přičemž ani jedním z žalobců nebyla v úložní době vyzvednuta a jako nevyžádaná byla zásilka vrácena zpět další účastnici řízení. Ze sdělení Mgr. Marie Jandové, advokátky se sídlem v Chomutově, Mostecká 3 ze dne 27.7.2005, které bylo k návrhu na vyvlastnění také připojeno, vyplývá, že návrh kupní smlouvy byl doručen rovněž této advokátce jako zástupkyni obou žalobců, přičemž ta v jejich zastoupení další účastnici řízení, resp. Vojenské ubytovací a stavební správě Plzeň, sdělila, že žalobci chtějí nemovitosti užívat, v žádném případě nechtějí přistoupit na uzavření předložené kupní smlouvy.

Další výzva byla žalobcům učiněna dne 12. května 2006 spolu se znaleckým posudkem č. 2878-62/06 ze dne 5. 5. 2006 znalce Ing. Václava Křena, na jehož podkladě byla v návrhu kupní smlouvy, který byl rovněž žalobcům jako součást této výzvy také zaslán, stanovena kupní cena nemovitostí na částku 1.205.790,-- Kč. Tuto výzvu převzala žalobkyně I██████████ P██████████ dne 26.5.2006, Mgr. Marie Jandová dne 17.5.2006 a T██████████ P██████████, jemuž byla zasílána na adresu ██████████, ██████████, tuto výzvu nevyzvedl a jako nevyžádaná byla zásilka vrácena další účastnici řízení zpět. Další účastnice řízení předložila reakci obou

žalobců na zmíněnou výzvu, ve které oba žalobci vyjadřovali nesouhlas s konáním další účastnice řízení a potažmo rovněž s prodejem předmětných nemovitostí.

Další účastnice řízení připojila k návrhu na vyvlastnění rovněž výzvu ze dne 15. června 2006, kterou se obracela na oba žalobce, nikoli však již na advokátku Mgr. Marii Jandovou, s totožným návrhem kupní smlouvy jako v předchozí výzvě, nadto s návrhem na provedení směny nemovitostí ve spoluvlastnictví žalobců za jiné nemovitosti ve vlastnictví další účastnice řízení v katastrálním území Rabštejn nad Střelou, ve vztahu k nimž byly rovněž do spisu založeny podklady. Tato výzva byla doručována oběma žalobcům na adresu [REDAKCE], [REDAKCE], přičemž aniž jedním z nich nebyla vyzvednuta, ze strany paní L [REDAKCE] P [REDAKCE] bylo její převzetí odmítnuto, v případě pana T [REDAKCE] P [REDAKCE] byla vrácena z důvodu, že na této adrese nebydlí. Další výzva ze dne 23. června 2006 s návrhem kupní smlouvy, případně s možností provedení směny nemovitostí, byla oběma žalobcům zaslána na adresu [REDAKCE], [REDAKCE], přičemž žalobce T [REDAKCE] P [REDAKCE] i žalobkyně L [REDAKCE] P [REDAKCE] odmítli tuto zásilku převzít. Dopisem ze dne 26.6.2006 opětovně oba žalobci reagovali za výzvy dalšího účastníka řízení odmítavě.

Usnesením ze dne 13.11.2006 postoupil Obecní úřad Kyselka věc k rozhodnutí a projednání Magistrátu města Karlovy Vary, stavebnímu úřadu. Otázkou své příslušnosti se přitom správní orgány v tomto řízení podrobně zabývaly, vzhledem k tomu však, že strany žádného z účastníků tohoto řízení nebylo sporováno, že právě Magistrát města Karlovy Vary, stavební úřad, který ve věci v prvním stupni rozhodl, byl příslušným k vydání rozhodnutí ve věci, a vzhledem k charakteru řízení podle části páté občanského soudního řádu se soud touto otázkou dále podrobněji nezabývá a ani k ní neprováděl další dokazování.

V řízení před správním orgánem byla vyřešena rovněž otázka účastenství K [REDAKCE] V [REDAKCE] a H [REDAKCE] V [REDAKCE] v předmětném správním řízení tak, že K [REDAKCE] V [REDAKCE] a H [REDAKCE] V [REDAKCE] účastníci daného řízení nejsou (usnesení Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 21. 5. 2007 č.j. SÚ/4811/07/Dr. – 333, rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 16. 7. 2007 č.j. 4979/LS/07). Ke způsobu vyřešení této otázky ze strany účastníků řízení také námitky vznášeny nebyly, soud se proto podrobněji touto otázkou rovněž nezabýval a dokazování provedl pouze v rozsahu pro věc potřebném, a to za situace, pokud rozhodnutí správních orgánů o tom, že K [REDAKCE] V [REDAKCE] a H [REDAKCE] V [REDAKCE] nejsou účastníky řízení o vyvlastnění odpovídá ust. § 17 zákona č. 184/2006 Sb. – zákon o vyvlastnění (rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 7. 11. 2005 č.j. 19C 149/2005 – 20, který nabyl právní moci dne 10. 12. 2005, bylo rozhodnuto o vyklizení předmětných nemovitostí; K [REDAKCE] V [REDAKCE] a H [REDAKCE] V [REDAKCE] předmětné nemovitosti užívali na základě neplatné smlouvy o nájmu bytu ze dne 12.12.1994 a dohody o užívání ze dne 1. 1. 1995).

Správní orgán výzvou ze dne 6.12.2006 vyzval další účastnici řízení k doplnění návrhu na vyvlastnění, na což další účastnice řízení reagovala podáním ze dne 7. března 2007, kterým specifikovala dle požadavku správního úřadu budoucího nabyvatele předmětných nemovitostí, uvedla způsob užívání předmětných nemovitostí, doložila zmocnění k zastupování ve věci a dále ve vztahu ke splnění podmínek vyvlastnění podle § 100 odst. 2 zák. č. 50/1997 Sb. odkázala na ustanovení zák. č. 222/1999 Sb. současně s předložením části územního plánu Vojenského újezdu Hradiště, podle něhož je prioritní funkce vojenského využití území, a to bez ohledu na to, zda se jedná o využití území Armádou ČR nebo armádami využívající území na základě smluvních vztahů. Předložena byla další účastnicí řízení rovněž smlouva o nájmu bytu uzavřená s K [REDAKCE] V [REDAKCE] dne 12.12.1994.

Dne 2.4.2007 oznámil správní orgán zahájení vyvlastňovacího řízení, a to rovněž oběma žalobcům, přičemž paní L [redacted] P [redacted] toto oznámení převzala dne 10.4.2007, zásilka zasílaná žalobci T [redacted] P [redacted] na adresu jeho trvalého pobytu [redacted] se vrátila zpět správnímu orgánu s poznámkou, že se na uvedené adrese nikdy nezdržoval. Současně s oznámením o zahájení vyvlastňovacího řízení byli účastníci pozváni k ústnímu jednání dne 17.5.2007, přičemž byli poučeni také o tom, že námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání mohou být uplatněny nejpozději při ústním jednání s tím, že k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřihlíží. Následně správní orgán přeložil jednání na den 7.6.2007, přičemž předvolání k tomuto jednání doručil žalobkyni L [redacted] P [redacted] dne 3.5.2007, žalobci T [redacted] P [redacted] doručoval tuto zásilku na adresu [redacted], [redacted], která se mu však v obou případech jejího zaslání vrátila zpět jako nevyzvednutá. Dne 7.6.2007 se jednání ve věci vyvlastnění opětovně neuskutečnilo, a to z důvodu žádosti o odročení tohoto ústního jednání ze strany osob jednajících za další účastníci řízení. Jednání bylo odročeno na 31.7.2007, o čemž byli L [redacted] P [redacted] a T [redacted] P [redacted] vyrozuměni. V případě žalobce T [redacted] P [redacted] mu byla zásilka opětovně doručovaná na adrese [redacted], [redacted] a zde byla uložena. T [redacted] P [redacted] a L [redacted] P [redacted] dne 4.6.2007 rovněž nahlédli do příslušného spisu. Zaslán byl žalobcům rovněž znalecký posudek, který byl ve věci zpracován k návrhu další účastnice řízení č. 3579-94/2007 znalcem Milanem Čeladníkem, jímž byla cena nemovitostí, jichž se vyvlastnění týkalo, stanovena na částku 915.510,-- Kč (T [redacted] P [redacted] ani tuto zásilku na adrese [redacted], [redacted] nevyzvedl).

Žalobci v dané věci byli nejprve vzneseny námitky týkající se vypracovaného znaleckého posudku, a to ve vztahu ke snížení koeficientu prodejnosti znalcem, následně však bylo žalobci od námitek týkajících se náhrady za vyvlastňované nemovitosti ustoupeno (žalobci výslovně prohlásili, že ustanovení dalšího znalce k ocenění nemovitostí nežádají a nenavrhují, a to z obavy, aby nebyla cena nemovitosti stanovena ještě nižší než znalcem Čeladníkem), soud se proto námitkami, které se k výši náhrady za vyvlastňované nemovitosti vztahovaly, dále rovněž podrobněji nezabývá (nezabývá se tedy ani důkazy předkládanými žalobci ohledně cen jiných nemovitostí v regionu), sám neshledává důvodu, pro který by nemohl z vypracovaného posudku znalce Čeladníka vycházet.

Protokol o průběhu jednání ze dne 7.6.2007 s jeho odročením na 31.7.2007 opětovně obsahoval poučení o možnosti vznášet námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání nejpozději při ústním jednání s tím, že k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřihlíží. Následně bylo jednání přeloženo k žádosti zástupkyně obou žalobců na den 31.8.2007 s opětovným poučením o lhůtě k uplatnění námitek proti vyvlastnění. Změna termínu byla oznámena rovněž žalobcům a jejich zástupkyni, v případě žalobců na adresu [redacted], [redacted], kde žalobcem T [redacted] P [redacted] písemnost nebyla vyzvednuta. Podáním ze dne 14.8.2007 se před konáním ústního jednání obrátila na správní orgán L [redacted] P [redacted], ve kterém vyslovila nesouhlas s vyvlastněním s poukazem na vydání nemovitostí soudní cestou a předložila písemnosti týkající se rozhodování o vydání nemovitostí žalobcům, ohledně vyklizení těchto nemovitostí K [redacted] V [redacted] a H [redacted] V [redacted] (zejména rozsudek ze dne 7. listopadu 2005 č.j. 19C 149/2005-20, který nabyl právní moci dne 10.12.2005) a dále písemnosti ohledně korespondence předcházející podání žaloby na vydání nemovitostí, případně vedené v souvislosti s vedením sporu o vydání nemovitostí. S ohledem na předmět tohoto řízení se soud obsahem těchto písemnosti podrobněji nezabývá, neboť jejich obsah vliv na výsledek daného sporu nemá. Založena byla do spisu plná moc obou žalobců ve prospěch Mgr. Marie Jandové s datem 13.6.2007. Dne 31.8.2007 proběhlo před správním orgánem

ústní jednání, kterého se účastnili oba žalobci i jejich zástupkyně, při kterém žalobci vznesli námitky, které se týkaly nedostatečného předchozího jednání s nimi, poukázali na vydání nemovitostí soudním rozhodnutím s tím, že s ohledem na charakter nemovitostí – rodinný dům se zahradou sloužící k bydlení, se nejedná o objekt důležitý pro obranu státu, nemovitosti jsou umístěny v obci, která neslouží k vojenským účelům a ani se nejedná o výcvikový prostor. Dále žalobci poukázali na to, že závora se zákazem vstupu do vojenského újezdu se nachází až za vesnicí a dále na blízkost jiných nemovitostí. Poukázáno bylo rovněž ze strany paní L. P. na to, že vojenský újezd neplní funkci obrany státu. Žalobce T. P. uvedl, že na adrese svého trvalého pobytu se nikdy nezdržoval a ani nezdržuje.

Dne 11.9.2007 vydal správní orgán první rozhodnutí o vyvlastnění sp. zn. SÚ/9337/06/Dr-333, jímž návrhu další účastnice řízení vyhověl. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno žalobci včasné odvolání, na jehož podkladě poté, co bylo umožněno rovněž další účastníci řízení se k podanému odvolání vyjádřit, bylo nadřízeným správním orgánem, tedy Krajským úřadem Karlovarského kraje, rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, Úřadu územního plánování a stavebního úřadu, rozhodnutím ze dne 16. ledna 2008 č.j. 7760/LS/07, které nabylo právní moci dne 24.1.2008, zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, k novému projednání.

Na podkladě závěrů rozhodnutí nadřízeného orgánu správní orgán prvního stupně vyzval další účastníci řízení výzvou ze dne 7. 3. 2008 k doplnění návrhu na vyvlastnění, na jehož podkladě další účastnice řízení podáním ze dne 25. března 2005 doplnila, že ihned po pravomocném rozhodnutí vyvlastňovacího řízení, na základě kterého přejdou vlastnická práva k nemovitostem na další účastníci řízení, budou zahájeny přípravy na zřízení detašovaného pracoviště Újezdního úřadu Vojenského újezdu Hradiště v těchto nemovitostech. Současně požádala o stanovení lhůty k vyplacení náhrady na lhůtu do 50 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o vyvlastnění. K tomuto podání připojila plán údržby a oprav nemovitého majetku na rok 2009, podle něhož po dokončení vyvlastňovacího řízení bude v objektu čp. ■■■ v obci ■■■ zřízeno detašované pracoviště újezdního úřadu.

Následně správní orgán seznámil sdělením ze dne 11. 4. 2008 účastníky s podklady svého rozhodnutí a dne 15.5.2008 vydal rozhodnutí sp. zn. SÚ/9337/06/Dr-333, kterým návrhu na vyvlastnění opětovně vyhověl a rozhodl o odnětí vlastnického práva oběma žalobcům k předmětným nemovitostem uvedeným ve výroku I. tohoto rozsudku a o jejich převodu na vyvlastnitel - Českou republiku. Současně určil náhradu pro vyvlastňovaného ve výši 915.510,- Kč a uložil vyvlastniteli, aby tuto částku složil ve lhůtě 50 dnů ode dne nabytí právní moci u advokátky Mgr. Marie Jandové. Jako podmínky pro vyvlastnění mimo jiné stanovil to, že ihned po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí budou v domě ■■■ čp. ■■■ v sídelním útvaru ■■■ zahájeny přípravy na zřízení detašovaného pracoviště Újezdního úřadu Vojenského újezdu Hradiště. Námitky účastníků, které byly vzneseny, zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil splněním veškerých podmínek daných zákonem o vyvlastnění (z.č. 184/2006 Sb.) a zákonem č. 222/1999 Sb. pro vyvlastnění předmětných nemovitostí. Toto rozhodnutí bylo doručeno oběma žalobcům prostřednictvím jejich zástupkyně dne 29.5.2008. Žalobci podali proti tomuto rozhodnutí včasné odvolání, k němuž připojili část rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 19C 224/2004, dále korespondenci týkající se nemovitostí z let 1991 až 1992. Poté, co bylo umožněno další účastníci řízení se vyjádřit k podanému odvolání, byla věc předložena k rozhodnutí nadřízenému orgánu, přičemž rozhodnutím ze dne 15.9.2008 č.j. 61/SÚ/08/Par Krajského úřadu Karlovarského kraje bylo odvolání žalobců zamítnuto a napadené rozhodnutí

přepравě, tedy lhůta k podání žaloby byla v souladu s ust. § 57 odst. 3 o.s.ř. zachována. Jedná-li se o charakter lhůty k podání žaloby podle části páté občanského soudního řádu stanovené v ust. § 28 odst. 2 zák. č. 184/2006 Sb., je nutno tuto lhůtu stejně jako lhůtu stanovenou v ust. § 247 odst. 1 o.s.ř. považovat za lhůtu procesní, jak se k tomu ostatně vyjádřil již Ústavní soud ve vztahu k lhůtě stanovené v ust. § 247 odst. 1 o.s.ř. ve svém rozhodnutí ze dne 26. 7. 2006 sp. zn. II. ÚS 300/06.

Žalobci jsou nepochybně osobami oprávněnými k podání žaloby v souladu s ust. § 246 odst. 1 o.s.ř., neboť byli dotčeni na svých vlastnických právech rozhodnutím správního orgánu, neboť jim tato vlastnická práva k nemovitostem byla odňata.

Po zjištění těchto skutečností se zabýval soud podanou žalobou podle části páté občanského soudního řádu, přičemž v souladu s ust. § 250e odst. 1 o.s.ř. nebyl soud vázán skutkovým stavem, jak byl zjištěn správním orgánem, soud důkazy provedené před správním orgánem zopakoval v souladu s ust. § 250e odst. 2 o.s.ř. a dokazování doplnil v rozsahu uvedeném již výše.

Po zhodnocení zjištěného skutkového stavu dospěl soud k závěru, že zde byla podána ze strany další účastnice řízení řádná žádost o vyvlastnění mající náležitosti stanovené v § 18 zák. č. 184/2006 Sb. Důvody podané žádosti o vyvlastnění spočívaly v tom, že nemovitosti, které jsou v podílovém spoluvlastnictví žalobců, jsou umístěny na území Vojenského újezdu Hradiště, ve kterém v souladu s ust. § 31 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb. s výjimkou majetku vneseného smí být majetek jen ve vlastnictví státu.

S ohledem na námitku žalobců týkající se nesouladu úpravy zakotvené v zákoně č. 222/1999 Sb. s ústavním pořádkem, zabýval se soud předně touto otázkou, přičemž však takový nesoulad neshledal, a to ani v obecné rovině existence vojenských újezdů a zejména ani v úpravě týkající se vlastnictví majetku ve vojenských újezdech (z toho důvodu nepostupoval soud ani dle ustanovení § 109 odst. 1 písm. c) o.s.ř.).

Podrobněji k otázce týkající se vlastnictví majetku ve vojenských újezdech soud uvádí, že v souladu s ustanovením článku 11 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (vyhlášené jako usnesení č. 2/1993 Sb.) může zákon stanovit, jaký majetek nezbytný k zabezpečování potřeb celé společnosti, rozvoje národního hospodářství a veřejného zájmu smí být jen ve vlastnictví státu, obce nebo určených právnických osob. V souladu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod pak vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Pokud ust. § 31 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb. o zajišťování obrany České republiky stanoví, že majetek na území vojenského újezdu smí být jen ve vlastnictví státu, pak dle názoru soudu toto zákonné ustanovení článku 11 odst. 2 Listiny základních práv a svobod neodporuje, respektive mu vyhovuje, a to i při výkladu učiněném v souladu s článkem 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Vojenský újezd je totiž v souladu s ust. § 30 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb. vymezená část území státu určená k zajišťování obrany státu a k výcviku ozbrojených sil. Na zajištění obrany státu a výcviku ozbrojených sil (k jeho obraně) je nepochybně dán veřejný zájem, přičemž zajišťování obrany státu je současně nepochybně potřebou celé společnosti. Legitimním postupem k dosažení toho, aby majetek na území vojenského újezdu (vyjma majetku vneseného) byl ve vlastnictví státu, je pak jeho vyvlastnění provedené v souladu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a ustanoveními zákona č. 184/2006 Sb.

Mezi účastníky nebylo sporu a vyplývalo to rovněž z přílohy zák. č. 222/1999 Sb., že nemovitosti (v případě nemovitostí se přitom nepochybně nejedná o vnesený majetek), jejichž vyvlastnění se další účastnice řízení domáhá, skutečně na území Vojenského újezdu Hradiště leží. Není pak dle názoru soudu důvodnou námitka žalobců v tom smyslu, že by vojenský újezd k zajišťování obrany státu a výcviku ozbrojených sil nesloužil, neboť tento závěr žalobců je vyvrácen vlastním zněním ust. § 30 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb., a rovněž územním plánem Vojenského újezdu Hradiště, který byl ve svých podstatných částech k důkazu v dané věci rovněž proveden. Dle názoru soudu musí mít každý stát k dispozici území, v němž by mohl provádět výcvik svých ozbrojených sil, který slouží k zajišťování obrany státu, aniž by však bylo bezpodmínečně nutno, aby v každý okamžik skutečně k výcviku ozbrojených sil v takovém prostoru docházelo, jak se zřejmě mylně domnívají žalobci. Funkce těchto území pro zajištění obrany státu do popředí vystupuje zejména v mimořádných situacích, při hrozícím nebezpečí, válečném stavu a podobně. To, že žalobci sami nepozorují, že by byl vojenský újezd k zajišťování obrany státu a výcviku ozbrojených sil používán, ještě neznačí, že se tomu tak neděje, neboť takové činnosti zpravidla bývají činnostmi utajenými, které běžnému civilnímu obyvatelstvu zpřístupňovány nejsou. Ani skutečnost, že ve vojenském újezdu je vykonávána například zemědělská činnost či jiné drobné podnikání, ještě sama o sobě není důvodem pro to, aby tato území nemohla být považována soudem za území k zajišťování obrany státu a k výcviku ozbrojených sil.

V reakci na ust. § 31 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb. ustanovilo ustanovení § 73 odst. 2 zák. č. 222/1999 Sb. postup pro případ, že vlastnická práva právnických nebo fyzických osob k nemovitostem na území újezdu a věcná práva k cizím nemovitostem na území újezdu zřízená ve prospěch právnických a fyzických osob ke dni účinnosti tohoto zákona nebyla převedena na stát, a to tak, že nebude-li do dvou let od účinnosti tohoto zákona (tedy ode dne 1. 12. 1999) zahájeno řízení o povolení vkladu do katastru nemovitostí po vzájemné dohodě mezi vlastníkem a ministerstvem, všechny tyto nemovitosti a věcná práva k nim se vyvlastní. Na takovém vyvlastnění je dán nepochybně veřejný zájem, a to právě z důvodu, že předmětné území slouží k zajišťování obrany státu a k výcviku ozbrojených sil a že majetek v něm může být z toho důvodu pouze ve vlastnictví státu.

Shledal-li soud námitku rozporu s ústavním pořádkem ze strany žalobců lichou, zabýval se další námitkou žalobců, která se vztahovala k možnosti vyvlastnění jejich nemovitostí, tedy tím, zda v případě, došlo-li k vydání nemovitostí žalobcům či jejich právním předchůdcům dle zák. č. 87/1991 Sb. v době, kdy již byl zák. č. 222/1999 Sb. účinný, nelze ani podle zák. č. 222/1999 Sb. nemovitosti v jejich vlastnictví vyvlastnit.

Rovněž tato námitka žalobců dle názoru soudu důvodnou není. Je třeba zdůraznit, že soudy v případě rozhodování o vydání předmětných nemovitostí v rámci restitučního procesu, tedy v souladu se zák. č. 87/1991 Sb., posuzovaly to, zda dle tohoto zákona je možno předmětné nemovitosti žalobcům (jejich právním předchůdcům) vydat, na což si soudy kladně odpověděly. Sama tato skutečnost však neznamená, že by zakládala pro žalobce výjimku z ust. § 31 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb., tedy že by se toto ustanovení na majetek v jejich vlastnictví nevztahovalo. Takový výklad totiž neodpovídá ani ustanovením zák. č. 87/1991 Sb., který žádnou takovou výjimku ve prospěch žalobců nestanoví, byl by pak zcela v rozporu s ustanovením § 31 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb.

Pouze na pro úplnost soud uvádí, že skutečnost, že předmětné nemovitosti byly žalobcům dle zák. č. 87/1991 Sb. vydány, není ani v tomto případě pro žalobce bez významu,

neboť například ovlivňuje výši náhrady, která je v případě takových nemovitostí žalobcům poskytována, neboť ta je v případě zák. č. 87/1991 Sb. a zák. č. 222/1999 Sb. v současné době ve spojení s ust. z. č. 184/2006 Sb. odlišnou.

Za této situace shledal soud základní předpoklady pro vyvlastnění nemovitostí ve spoluvlastnictví žalobců stanovené v ust. § 3, § 4 zák. č. 184/2006 Sb. za splněné; nepřipustnost vyvlastnění nevyplývá ani z věty druhé ust. § 3 odst. 1 zák. č. 184/2006 Sb., neboť práva k pozemkům a stavbě ve vlastnictví žalobců nebylo možno získat dohodou s nimi, neboť žalobci opakovaně takovou dohodu, která jim byla další účastníci řízení navrhována, odmítali.

V tomto směru je nutno poukázat na to, že další účastnice řízení, přestože v době právní moci rozhodnutí o vydání předmětných nemovitostí žalobcům, resp. jejich právním předchůdcům, uplynula již dvouletá lhůta stanovená v ust. § 73 odst. 2 zák. č. 222/1999 Sb., snažila se s žalobci dosáhnout dohody, a teprve po uplynutí více jak jednoho roku od prvního návrhu žalobcům, kdy se mu dohody s žalobci dosáhnout nepodařilo, žádost o vyvlastnění jejich nemovitostí podala. Povinnost vyvlastnítele podle § 5 odst. 1 učinit vše pro to, aby vyvlastňovanému byl po dobu nejméně 6 měsíců znám účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem, se zde v souladu s ustanovením § 31 zákona č. 184/2006 Sb. neuplatní, neboť žádost o vyvlastnění byla podána přede dnem účinnosti zákona č. 184/2006 Sb.

Pokud bylo v této souvislosti žalobcem T■■■■ P■■■■ poukazováno na to, že mu výzvy ze strany další účastnice řízení nebyly zasílány na jeho adresu trvalého pobytu, pak taková námitka nemůže být soudem shledána důvodnou za situace, pokud se žalobce T■■■■ P■■■■ na adrese svého trvalého pobytu, která je na adrese vyvlastňovaných nemovitostí, podle svého vlastního vyjádření nikdy nezdržoval, jak ostatně bylo sděleno i poštou při pokusu o doručení na takovou adresu. Za této situace nelze považovat za nesprávný postup, pokud další účastnice řízení prostřednictvím svých orgánů zaslala písemnosti na adresu žalobkyně L■■■■ P■■■■ i pro žalobce T■■■■ P■■■■, neboť ze strany pošty na této adrese byly narozdíl od adresy trvalého pobytu ve prospěch T■■■■ P■■■■ zasílané písemnosti zpravidla ukládány. Tuto adresu nadto sám žalobce T■■■■ P■■■■ označil i v tomto řízení za adresu pro doručování písemností. Ostatně také z dopisů, jimiž bylo reagováno na výzvy k uzavření kupní smlouvy ze strany žalobců, vyplývá, že žalobce T■■■■ P■■■■ byl s těmito návrhy seznámen, ale je neakceptoval, přičemž sám jinou adresu pro doručování písemností další účastnici řízení nesdělil. Pokud bylo žalobci namítáno, že ne všechny výzvy k jednání s návrhy na řešení věci byly zaslány rovněž zástupkyni žalobců, je třeba poukázat na to, že obsahem listin předkládaných další účastnici řízení nebyla plná moc, kterou by žalobci ve prospěch jejich zástupkyně v této věci udělili, a ani žalobci nebylo předloženo takové plné moci další účastnici řízení tvrzeno, a tedy ani tato skutečnost nelze dle názoru soudu hodnotit v neprospěch další účastnice řízení, nadto za situace, kdy některé z výzev byly zástupkyni žalobců rovněž doručeny, avšak jejím prostřednictvím byly nabídky žalobci odmítnuty. Pokud přistoupili žalobci následně k tomu, že výzvy další účastnice řízení nepřebírali, nelze tuto skutečnost k tíži další účastnice řízení přičítat. Před podáním žádosti o vyvlastnění nebyl pak žalobci kladně reagováno ani na nabízenou směnu nemovitostí, přičemž v současné době dle prohlášení další účastnice řízení již vhodnými nemovitostmi ke směně nedisponuje, není zde proto ani možný postup dle ustanovení § 11 zákona č. 184/2006 Sb.

Podle názoru soudu tedy další účastnice řízení vyvinula dostatečnou snahu po dohodě s žalobci o uzavření kupní smlouvy ohledně předmětných nemovitostí, případně nabízela i

možnou směnu nemovitostí za nemovitosti jiné. Na posouzení této otázky nemá vliv to, že v rámci předcházejícího řízení o vydání nemovitostí v rámci restitučních předpisů byla vedena rovněž obsáhlá jednání mezi účastníky, jež však v dohodu mezi nimi nevyústila. Podstatným pro posouzení věci je jednání, k němuž další účastnice řízení prostřednictvím svých organizačních složek přistoupila poté, co bylo pravomocně soudem rozhodnuto o vydání předmětných nemovitostí žalobcům, respektive jejich právním předchůdcům.

Správní orgán tedy postupoval správně, pokud v souladu s ust. § 24 odst. 2 zák. č. 184/2006 Sb. dospěl k závěru, že podmínky pro vyvlastnění byly splněny, tedy rozhodl dle § 24 odst. 2 písm. a) zák. č. 184/2006 Sb. o odnětí vlastnického práva žalobcům jako vyvlastňovaným k pozemkům a stavbě a o přechodu vlastnického práva k těmto pozemkům a stavbě na vyvlastnitel (s ohledem na ust. § 31 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb. nebylo možno rozhodnout pouze o omezení vlastnického práva, ale bylo nutno rozhodnout o jeho odnětí). Správní orgán sice ve výroku svého rozhodnutí nevyjádřil, že žalobci jsou podílovými spoluvlastníky vyvlastňovaných nemovitostí každý s podílem o velikosti jedné poloviny, avšak ani tato skutečnost nezpůsobuje nesprávnost rozhodnutí správního orgánu, neboť z obsahu výroku tohoto rozhodnutí je nepochybné, že vlastnické právo k předmětným nemovitostem je odnímáno v celém rozsahu, tedy v případě každého z žalobců v rozsahu celého jeho spoluvlastnického podílu.

Pokud se jedná o náhradu, jež byla určena žalobcům jako vyvlastňovaným v souladu s ust. § 24 odst. 2 písm. c) zák. č. 184/2006 Sb., pak výše této náhrady byla stanovena na základě znaleckého posudku vypracovaného v řízení na podkladě žádosti vyvlastnitel dle ust. § 20 zák. č. 184/2006 Sb. a odpovídá ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 184/2006 Sb. (vzhledem k tomu, že žalobci v průběhu sporu ustoupili od svých námitek, které se vypracovaného znaleckého posudku týkaly, a obecně od námitek týkající se výše poskytované náhrady za vyvlastňované nemovitosti, pak se soud rovněž výši náhrady podrobněji nezabýval a považuje ji de facto za nespornou; nemusel se proto zabývat ani včasností takto vznesených námitek s přihlédnutím k ustanovení § 22 odst. 2 zákona č. 184/2006 Sb.).

Pro úplnost lze dodat, že v rozhodnutí správního orgánu bylo vhodnější uvést podíly žalobců, kteří jsou podílovými spoluvlastníky předmětných nemovitostí s podílem o velikosti každý jedné poloviny, ve vztahu k částce, která jim má být jako náhrada další účastnicí řízení uhrazena. Pokud tak však správní orgán neučinil, platí, že každému z nich přísluší právě jedna polovina takové částky, tedy ani způsob vyjádření úhrady náhrady za vyvlastňované nemovitosti přijatý správním orgánem nelze považovat za nesprávný, neboť jinak odpovídá ust. § 13 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb. S ohledem na to, že předložená plná moc v řízení před správním orgánem i soudem opravňovala zástupkyni žalobců rovněž k převzetí plnění, nelze považovat za nesprávné ani to, že správní orgán uložil povinnost další účastnicí řízení složit náhradu na účet zástupkyně žalobců. Lhůta, jež byla správním orgánem k vyplacení této náhrady stanovena pak odpovídá ust. § 24 odst. 2 písm. c) zák. č. 184/2006 Sb.

Pokud správní orgán rovněž dle ust. § 24 odst. 2 písm. g) určoval, v jaké lhůtě a jakým způsobem je vyvlastnitel povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění, pak žalobci k této části rozhodnutí správního orgánu žádné námitek vznášeny nebyly, snad toliko s poukazem na účelovost tvrzení další účastnice řízení ohledně využití předmětných nemovitostí. V této souvislosti považuje soud za potřebné zdůraznit, že v dané věci je dán účel vyvlastnění již ust. § 31 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb., tedy tím, že majetek (vyjma majetku vneseného), jež se nachází na území vojenského újezdu, smí být jen ve vlastnictví České republiky. Účelu

vyvlastnění je tak z tohoto pohledu dosaženo již tím, že k danému vyvlastnění dojde bez ohledu na to, že by předmětné nemovitosti musely být využívány ke konkrétnímu účelu ve smyslu zajišťování obrany státu či výcviku ozbrojených sil. Pokud správní orgán přesto určil povinnost vyvlastniteli určitým způsobem ve vztahu k vyvlastněným nemovitostem postupovat, pak není dle názoru soudu namístě k žalobě podané žalobci jako vyvlastňovanými rozhodovat v dané věci jinak, tedy z pohledu podané žaloby nepovažoval soud rozhodnutí správního orgánu ani v tomto rozsahu za nesprávné.

Krajský soud v Plzni tedy dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu o odnětí vlastnického práva žalobcům a o jeho přechodu na další účastníci řízení je správné, včetně rozhodnutí o poskytnutí náhrady žalobcům, proto podanou žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 250i o.s.ř. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 150 o.s.ř. V dané věci by v souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. přiměřeně aplikovaným dle ust. § 245 o.s.ř. náležela náhrada nákladů řízení další účastníci řízení, neboť žalobci podaná žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta, přičemž postavení účastníků řízení je v dané věci nepochybně kontradiktorní. Soud však přihlédl k úpravě zák. č. 184/2006 Sb., která náklady spojené s vyvlastněním klade k tíži vyvlastnitelů, stejně tak jako ke skutečnosti týkající se způsobu nabytí vlastnického práva žalobci, tedy považoval by přiznání práva na náhradu nákladů řízení další účastníci řízení v této věci za vůči žalobcům nespravedlivé, které by jimi mohlo být chápáno jako další křivda vedle toho, že dochází k vyvlastnění jejich nemovitostí. V této souvislosti přihlédl soud rovněž k povaze další účastnice řízení jako státu, jehož postavení mu nepochybně umožňuje náklady daného řízení na své straně nést. Soud proto v těchto okolnostech shledal důvody zvláštního zřetele hodné, pro které je namístě v dané věci úspěšné další účastníci řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznat.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání, které lze podat do 15 dnů ode dne doručení stejnopisu jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 29.01.2010

Za správnost vyhotovení:
Monika Vávrová

Mgr. Martin Šebek, v. r.
samosoudce